

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ

ΚΑΙ

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΡΑΞΗΜΑΤΑ.

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

ΦΥΛΛΟΝ 22. Σεπτεμβρίου 22.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΥΣ Δ. ΑΘ. ΜΑΥΡΟΜΑΤΗ.

1857.

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ.

(Έκδίδεται κατά ΚΥΡΙΑΚΗΝ).

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Έν Ἀθήναις παρὰ τῷ ἐκδότῃ, ὁδὸς Κυρίου ἀριθ. 865.
Έν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. Ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρομείων

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ.

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ μὲν τοὺς ἐν τῇ Πρωτευούσῃ κατὰ μῆνα	Δραχ.	4 50
Διὰ δὲ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις κατὰ τριμηνίαν	»	6.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομῆς.	»	20.

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ καθ' ἑξαμηνίαν εἰκοσάρια τουρκ.	3.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομῆς τουρκικῆ λίρας.	4.
Διὰ τοὺς ἐν Βλαχίᾳ προπληρωτέα ἐτήσιος τάλ. αὐστρ.	5.
Διὰ τοὺς ἐν τῇ Ἰουλίῳ Πολιτεῖᾳ προπληρωτέα λίρας ἀγγλ.	4.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Γνωτοποιοῦμεν πρὸς τὸ φιλόμουτον κοινόν, ὅτι ὁ Κύριος Κάρολος Ποτὲν καθηγητὴς τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῇ Στρατιωτικῇ σχολῇ τῶν Εὐελπίδων, δύναται νὰ προμηθεύσῃ εἰς τὸν ἐπιθυμοῦντα, οἰουδήποτε σύγγραμμα ἱστορικόν, φιλολογικόν ἢ μυθιστορηματικόν εἰς Γαλλικὴν γλώσσαν μὲ τὴν αὐτὴν τῶν ἐν Παρισίοις βιβλιοπωλείων τιμὴν.

Ἐπίσης παντοειδῆ ὅλην γραμμικὴν διὰ τὰ Σχολεῖα καὶ τὰ Γραφεῖα.

Ἐργαλεῖα Χωρομετρίας καὶ Γεωμετρίας.

- Γεωμετρίας καὶ ὑποδείγματα.
- Φυσικῆς, Ἀκουστικῆς καὶ Ὀπτικῆς.
- Φυσικῆς Ἱστορίας, Γεωλογίας, Ζωολογίας καὶ Βοτανικῆς.
- Χειρουργικῆς.

Ἐπιδοτήματα καὶ διάφορα ἄλλα ἔργαλεῖα Μηχανικῆς.

Παντοειδῆ πρὸς χρειαζόμενα ἀναγκαῖα. Ἐπίσης πρὸς χρωματισμὸν, λιθογραφίαν, τυπογραφίαν κλ. κλ.

Ἀναγγελλοῦμεν ἐπίσης, ὅτι παρὰ τῷ αὐτῷ Κυρίῳ Καρόλῳ Ποτὲν, εὕρισται τὸ Γαλλικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα — Le Journal pour Tous — εἰς τὸ μόνον ὁλόκληρον ἐκ σελίδων 836 εἰς 4ον, περιέχοντα 40 διηγήματα κεκοσμημένα διὰ 326 ὀραίων εἰκονογραφίῶν — καὶ τιμᾶται, θεμιτὸν ἀγγλιστί, εἰς δραχ. 9,50 — ἀπὸ τὸν 7,75.

Ἐπίσης, ὅτι συλλογὴ ἐκ 1,000 περίπου διαφόρων ἱστορημάτων ἐκ τῶν νεωστὶ δημοσιευθέντων εἰς Παρισίους, τιμῶνται παρὰ τῷ ἰδίῳ δραχ. 1: 15. 2: 30 καὶ 3. κατ' ἡμερολογίαν ἑκατὸν ἀντίτυπον.

Ὅτις δὲ θέλει προμηθεύσει αὐτῷ τὸ ἀντίτυπον δραχ. 75 εἰς ἀγορᾶς διαφόρων παρ' αὐτῷ εὕρισκόμενων βιβλίων, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου, θέλει ἔχει δωρεάν ἐν ἀντίτυπον τοῦ συγγράμματος — Le Journal pour Tous —

Αἱ παραγγελίαι γίνονται ἢ παρὰ τῷ Κυρίῳ Ποτὲν ἢ παρὰ τῷ ἐκδότῃ τοῦ Ἀβδερῖτου.

ΟΙ ΑΠΑΤΡΙΔΕΣ ΨΑΡΙΑΝΟΙ.

Ποτὲ, μὰ τὴν συναίσθησιν τοῦ ὑπὲρ πατρίδος καθήλοντός μας! ποτὲ δὲν ἐκαυχῆθημεν ἐπὶ τοῖς ἔργοις ἡμῶν οὔτε ἔγονυπετήσαμεν, οὔτε σμύρναν, οὔτε λίθικον ἐκάυσσαμεν ἐνώπιον ἄλλου τινος, ἵνα δοξασθῶμεν, ἐκτὸς τοῦ θεοῦ τὸν ὁποῖον προσκυνοῦμεν καὶ λατρεύομεν. Πλὴν καὶ ποτὲ, μὰ τὸν θεὸν αὐτὸν! δὲν συγκατέβημεν νὰ σφετερισθῶμεν ξένας δάφνας, διότι ἡ μικρὰ μὲν ἀλλὰ μαχητὴς πατρίς μας, ἤρκειτο εἰς βσας τῇ προσέφερον τὰ εὐτολμα τέκνα τῆς τὰς ὁποίας ὁ μὴ οὐδ' ἐσπεύσαμεν νὰ συλλέξωμεν ἀπὸ τῆς σφραγιασμένης τὴν κεφαλὴν, ἀλλ' ἀφήκαμεν νὰ κοσμῶσιν αὐτὴν ὡς τῆς ἀγάπης τὰ νεκρολούουδα, διότι ἐν τῇ ἀπλότητι ἡμῶν, οὐτ' ἐφαντάσθημεν, ὅτι ἤθελον ὑπάρξει ἄνδρες ἀγωνισταί, οἵτινες ἔρχονται σήμερον νὰ χύσωσι δηλητήριον, ἐκεῖ ὅπου εἰσέτι χεῖναι πληγὴ βαθύτομος, τὴν ὁποῖαν ἦνοιξαν εἰς τὰ πατριωτικὰ στήθη μας τὸ πῦρ καὶ ὁ σιδηρὸς ὁ καταρρέυσας εἰς τῆς γλυκείας ἡμῶν πατρίδος τὴν καταστροφὴν.

Καὶ ὅμως τίς ἤθελε πιστεύσει, ὅτι ἤθελεν ὑπάρξει σύγχρονος ἐποχῆ, καθ' ἣν ἀσεβεῖς τυμβορῶχοι ἐμελλον νὰ ἀνωρύξωσι τὰ ἱστορικά μας μνημῆα διὰ νὰ λάβωσιν ἐκεῖθεν τοὺς ὀλίγους ἀδάμαντας, ὅσους ἠγωνίσθημεν νὰ βρῖψωμεν εἰς τῆς σφραγιασμένης τὴν κόμην, καὶ διασκορποῦντες αὐτοὺς νὰ ἐξασθανήσωσι τὴν λάμψιν τῶν; Τίς ἤθελε τὸ φαντασθῆ; Ἄλλως, ἤθελαμεν φροντίσει συστηματικῶς καὶ ἡμεῖς χάριν τῆς ἱστορίας τοῦλάχιστον, νὰ προφυλάξωμεν αὐτοὺς ἀπὸ τῆς ἐεροσυλίας, ἣτις ἀφοῦ δὲν φοβεῖται θεόν, ἐπόμενον εἶναι νὰ μὴ αἰσχύνεται τοὺς ἀνθρώπους.

Πλὴν καὶ σήμερον, ἂν καὶ ἀπάτριδες οἱ ἄνευ χειτῶνος περισωθέντες Ψαριανοί, εἴμεθα εἰς θέσιν, χωρὶς νὰ φαινόμεθα ἐγωῖσται, νὰ καταπατήσωμεν τὰς ἐχίδνας, ὅσας κατὰ καιροῦς γεννᾷ τῆς ἀντιζηλίας τὸ φάσμα, καὶ νὰ κούσωμεν εἰς τῆς ἀληθείας τὸ πῦρ, τὰς ἐροσύλους χεῖρας, αἵτινες χαράττουσιν ἀνάληγτα, χάριν ἰδιοσυλίας τὴν διχόνοιαν μεταξὺ τῶν τριῶν κοινοτήτων, αἵτινες καυχῶνται τοῦλάχιστον, ὅτι ἐπραξαν τὸ ἱερὸν αὐτῶν καθήκον, ὑπερασπισθεῖσαι τὴν πίστην καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος. Νὰ ἀποδείξωμεν δὲ, ὅτι τοῦ Δ. Τσαμαδοῦ τὸ φυλλάδιον, δὲν προτίθεται τὴν ἀνασκευὴν τῶν ὑπὸ τοῦ Ν. Κοτζιά περὶ Ψαριανῶν γεγραμμένων, ἀλλὰ πάσχει νὰ καταδείψῃ, ὅτι ὑπὸ τὸν ὄγκον τοῦ Κριεζῆ (διότι ἀπὸ Κριεζῆ ἀρχίζει καὶ εἰς Κριεζῆ τελευτᾷ) σκιαζεται τῆς Ἰδρας τὸ μεγαλεῖον καὶ τὰ ἄλλα αὐτῆς διεπραχθήσαν ἀπὸ μόνον τὸ χρυσοῦν πυροβόλον τοῦ τὸ ὁποῖον ὅμως διὰ νὰ λάμψῃ, καὶ ἀκουσθῆ ὁ κρότος αὐτοῦ εἰς τὰς σελίδας τῆς ἱστορίας, εἶναι ἀνάγκη νὰ σβύσῃ πρῶτον

των συμπολιτών του τὰ ὀνόματα, νὰ θάψη τὰς Σπέτσας καὶ νὰ μη-
δενίσῃ τὰ Ψαρά!

Ἄστειος εἶναι, τῇ ἀληθείᾳ, τῆς δημοσιευθείσης ἀνασκευῆς ὁ ὑπεύθυ-
νος συντάκτης Δ. Τσαμαδῶς, θέτων τὴν ὑπογραφήν του δωρεὰν εἰς
τῆς ἀναιδείας καὶ τοῦ ψεύδους τὰ πλάσματα, δι' ὧν νομίζουσιν οἱ
μὴ δυνάμενοι νὰ ὑψηλάσωσιν εἰς τῶν ἀντιζήλων τὰ κοροθώματα, ὅτι
μετατρέπουσι τοῦ κόσμου τὰς περὶ Ψαριανῶν ἱστορικὰς πεποιθήσεις.
Καὶ μωρὸς, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὅσον ἀναίσχυντοι εἶναι οἱ ὑποβολεῖς
του, νὰ ζητῇ μὲ ἀσυνείδητον στοϊκότητα νὰ πείσῃ ἡμᾶς, ὅτι ἐκ μέρους
τῆς Ἰδρας ἔγραψε τάχα, ὅσα εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ἀσεβὲς στόμα ὑπο-
βολέων τῶ ἐκονομάργισεν, ὑπὸ τὸ ἐξῆς πνεῦμα· ὅτι

— Οἱ Ψαριανοὶ δὲν ἦσαν πυρπολισταί.

— Τοῦ Παπανικολῆ, τοῦ Κανάρη, τοῦ Νικοδήμου τὰ ἄλλα, ἦσαν
τῆς συνδρομῆς αὐτῶν ἐπιτυχίαι, καὶ τῆς τύχης εὐνοιαί· ἄλλως οὔτε
δύναμις, οὔδὲ τόλμη, οὔτε νοῦς, οὔτε θέλησις ἔφερον τοὺς Ψαριανούς
κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

— Ὅτι τὰ Ψαρά, καθὼς καὶ αἱ Σπέτσαι μὴδὲν ἦσαν κατὰ
τὸν ἀγῶνα, καὶ μόνον ἤποντο τῆς Ἰδρας, δηλαδὴ ἤποντο τῶν ὑπο-
βολέων του.

Ἄκουσε λοιπὸν, ἀγέννητε καὶ ἀγράμματε Τσαμαδῆ, τί σοῦ κανο-
ναρχεῖ εἰς ἀπάντησιν ὄλων αὐτῶν ἡ Ἰδρα, ἐπ' ὀνόματι τῆς ὁποίας
τολμᾷ; νὰ ἀδολεσχῆς· τί λέγουσιν οἱ πρόκριτοι αὐτῆς, οἵτινες ἠσθάνοντο
καθὼς ἅπας ὁ Ἑλληνικὸς κόσμος, πόσον ἐβάρυνεν εἰς τῆς νίκης τὴν
πλάστιγγα ὁ μικρὸς δαυλὸς τῶν Ψαριανῶν· καὶ ψάλλε κατόπιν εἰς
τοὺς δύο, τρεῖς μοχθηροὺς ὑποβολεῖς σου, ὅτι ἀπέναντι τῆς ἐπισημό-
τητος ἄς μοὶ ἐπιτρέψουν νὰ τοῖς εἴπω, ὅτι ψαμποδοῦν, οἰοιδήποτε καὶ
ἂν ὦσι. Καὶ ἰδοὺ τὴν 23 Ἰουνίου 1824 (ἦτοι τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν
καταστροφὴν τῶν Ψαρῶν) τί ἔγραφον

Οἱ πρόκριτοι τῆς Ἰδρας. Πρὸς τὸ Σ. ἐκτελεστικὸν Σῶμα.

« Διὰ τὸν Θεόν!!! ἐχάθη ἡ δεξιὰ χεὶρ τῆς ναυτικῆς
δυνάμεως, σπεύσατε . . . ἄς μὴν ἀδιαφορήσῃ τὸ ἔθνος καὶ ἡ Πελο-
πόννησος, ἀλλ' ἄς δοθῇ οἰκονομία εἰς τὰς φαρμακείας των· διότι
ἀφοῦ ἐχάσαμεν τὰ Ψαρά καὶ τὰ πλοῦτη των, μᾶς μένει ἀκόμη πολὺ
νὰ ἔχωμεν τὰ καράβια καὶ τοὺς ναύτας των διότι
κινδυνεύει τὸ Ἁγίαϊον πέλαγος ὅλον, κινδυνεύει καὶ ἡ νῆσος μας
αὐτῇ, ἂν δὲν βοηθηθῇ συντόμως καὶ σημαντικῶς. . . »

Ἄκουεις, Τσαμαδῆ, τί ἔγραφον οἱ σεβαστοὶ πρόκριτοι τῆς Ἰδρας,
οἵτινες εἶχον τὴν φρόνησιν νὰ μὴ καυχῶνται εἰς τὰ χρυσᾶ κανόνια
τῶν ὑποβολέων σου; ἂν λοιπὸν τὰ ἐκ τῆς καταστροφῆς συντρίμμα-
τα τῶν ψαριανῶν ἦσαν πολὺ! τί ἦσαν ἄρα τὸ ὅλον;
Ἐὰν μόνον νὰ ἀριθμῆς ἐμάνθανες, ταλαίπωρε, ἤθελες εἰξεύρει τιμῶν τοῦ
πατρός σου τὴν μνήμην, νὰ μὴν ὑπογράψῃς εἰς τῆς μοχθηρίας τὰ σπέρ-
ματα.

— Τὰ ψαρά, ἔγραψε τότε, ὁ γέρον ἤδη Μαυροκορδάτος, εἶναι τὸ Προ-
πύργιον τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος, καὶ τὸ Μεσολόγγιον τῆς Δυ-
τικῆς

Καὶ ὅταν, μοχθηροὶ ὑποβολεῖς, τὰ Ψαρά ἐκαλοῦντο προπύργιον τῆς
Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος, ὁποία καὶ ὅποση πρέπει νὰ ἦτο ἡ ἰσχύς των διὰ
νὰ ἀντέχωσιν εἰς τὸ μέγεθος τῆς ἐπωνυμίας ταύτης, ἦτις ἐπέσυρε τῶν
κατορθωμάτων αὐτῶν τὸ βάρος;

Κλείσατε, κλείσατε τὰ βλάσφημα χεῖλη σας, τεντώσατε ὁμῶς τὰ ὦτα
σας ἐφιᾶλται ὑποβολεῖς τῆς ἀνασκευῆς διὰ νὰ ἀκούσητε, καὶ εἶς, ὅτι,
αἱ ἐξῆς ὀλίγοι ἐπίσημοι λέξεις, μᾶς κάμνουν νὰ λησμονώμεν τοῦ φθό-
νου σας τὰ δῆγματα, διότι ἠξεύρομεν, ὅτι αἱ στεῖραι μισοῦσι τὰς
τοκάδας καὶ δάκνουσι τὰ τέκνα αὐτῶν.

Τὸ Βουλευτικόν.

Πρὸς τοὺς διασωθέντας Ψαριανοὺς (τὸν Ἰούνιον 1824).

« Τρέξατε λοιπὸν ὡς λέοντες πυρπνέοντες, καὶ ἐμβῆτε
εἰς τὰ πυροφόρα σας, τὰ ὁποῖα πάντοτε ἔφεραν τὴν φρίκην ταὶ τὸν
τρόμον εἰς τὸν ἐχθρὸν, διπλασιάσατε τὴν ἀκατάπληκτον ἀνδρείαν
σας. κ.τ.λ. »

Ἀκούεις, παιδί τζαμαδέ; διαβίβασε λοιπὸν ταῦτα καὶ πρὸς τὸν Κριεζῆ
τοῦ ἀγῶνος, ὅχι τὸν ὑπερπαχυνθέντα εἰς τῆς διαθορᾶς τὰ ἐντροφήματα,
ἀφοῦ κατὰ σέ, ἔχει λόγους ἰσχυροὺς νὰ ἐμμένῃ εἰς ὅσα εἶπεν (εἰς
τὸ οὖς βέβαια) τοῦ ἱστορικοῦ Τρικούπη· καὶ ἄς ἐνθυμηθῇ ἂν ἐλησμό-
νησε, τί ἤξιζε τοῦ ψαριανοῦ ὁ πάντοτε ἀναμένος δαυλὸς σιμὰ τοῦ
χρυσοῦ πυροδόλου του. Θέλεις δὲ νὰ μάθῃς καὶ σὺ, (διότι εἶσαι μικρὸ
καὶ σὲ ἐγέλασαν, νὰ ὑπογράψῃς καλότυχο, ὅ,τι δὲν ἐνόεῖς) θέλεις νὰ
μάθῃς πόσον ἦσαν μὴδὲν καὶ ταπεινὰ τὰ Ψαρά; ἀνάγνωσε τὸ ἐξῆς
ἐπίσημον ἔγγραφον καὶ πρόσεξε, διότι μὰ τὴν ἱσσορίαν! ἡ ἀναιδεία σου μᾶς
φέρει εἰς θέσιν νὰ ἐκριζώσωμεν τὸ οὖς σου τὸ ἀσύνετον, διὰ νὰ φέρῃς αὐτὸ
εἰς τοὺς ὑποβολεῖς σου καὶ νὰ μάθωσιν, ὅτι, ἐπειδὴ ὁ ὑπεύθυνος αὐτῶν
συντάκτης δὲν ἔχει ὦτα, ἀναμένομεν αὐτοὺς μὲ μέτωπον ἀνορθωμένον
νὰ σὲ ὑπερασπισθῶσιν μὲ τὸ ὄνομα, καὶ τὸν ὄγκον αὐτῶν, ἀνέχωσιν. ἰδοὺ

Τὸ βουλευτικόν.

Πρὸς τοὺς ἐν τῇ Νήσῳ Σπετσῶν καὶ ἀλλαχοῦ εὐρισκομένους
Ψαριανοὺς.

« Ἡ ἐπισυμβῆσα δυστυχία εἰς τὴν Νῆσον σας δὲν εἶναι μόνον δυ-
στυχία τῶν ψαριανῶν, εἶναι δυστυχία ὀλοκλήρου τοῦ ἔθνους. Σεῖς
ὑπερασπίσθητε καθόλον τὸ διάστημα τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τὴν πατρί-
δα καὶ ἡ πατρίς θέλει συντρέξει εἰς τὴν ἀποκατάστασίν
σας, εἰς τὴν ἰδίαν γῆν, ἐκείνην ἐξ ἧς δρμῶντες κατετρομάξατε καὶ
κατετροπώσατε τὸν κοινὸν ἐχθρὸν »

Αοικόν τὸ μηδὲν τὰ Ψαρά, ἐκεῖνοι οἵτινες ἤπνοντο, παιδάριον, τῶν ὑποβολέων σου, κατετρόμαξαν καὶ κατετρόπωσαν τὸν φοβερὸν ἐχθρὸν! καὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας τὰ παράλια θὰ διηγοῦνται μέχρι συντελείας τοῦ Τουρκικοῦ γένους, τὸν τρόμον τὸν ὁποῖον ἐνέπνευε τοῦ Ψαριανοῦ ὁ δαυλὸς καὶ ἡ μάχαιρα.

Δὲν τὸ εἶπομεν ἡμεῖς, ἡμεῖς ἐπράττομεν μόνον! καὶ τῶν πραγμάτων αὐτῶν τὴν ἀλήθειαν ἐπιβεβαίωσ' τοῦ μεγάλου ἐκείνου Σουλτάνου ἢ ἀγανάκτησις, ὅστις μὴ δυνάμενος νὰ ἀκούῃ τοῦ ψαριανοῦ, καὶ πάλιν τοῦ ψαριανοῦ τὸ ὄνομα νὰ φέρεται ὡς τοῦ κακοῦ του δαίμονος τὸ φᾶσμα, ἀφοῦ ἐπὶ ὀκτὼ ὀλοκλήρους μῆνας παρεσκευάζε στόλους οἵτινες τὴν τρικυμίαν μετέβαλον εἰς γαλλήνην, ἐπρόσταξε νὰ τῷ φέρωσι τὰ Ψαρά ἀλωσσοδέτα, καθὼς ὁ Ξέρξης ἄλλοτε ἐξήτησε τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐπίστευσεν, ὅτι ἐξοθελίζων τὸ ἐπὶ τοῦ γεωγραφικοῦ χάρτου σημείον τῶν Ψαρῶν, ὅτι ἐξεδικαιετο . . .

Βλέπεις λοιπὸν, ἀπερίσκεπτε ἀνασκευαστᾶ, ὅτι ὑπῆρξαν καὶ τὰ Ψαρά κᾶτι, καὶ τὸ μικρὸν αὐτῶν σημεῖον εἶχε κέντρον τοῦ ὁποῖου ἡ πληγὴ ἤγγιζε μέχρι ἀπελπησίας τὴν καρδίαν ἑνὸς τόσον ἀγερόχου καὶ θηριώδους Σουλτάνου;

Πλὴν δὲν πταίεις σὺ σὺ εἶσαι τεκνίον ἀνίδεον, μῆτε νὰ συλλαβῆσθαι δυνάμενον, δι' ἃ σὲ περιφρονοῦμεν! δηλαδὴ σὲ περιφρονεῖ ὁ μέγας ἀγὼν τὸν ὁποῖον ἀναλαμβάνεις σὺ νὰ ἐξελέγξῃς.

Πταίσται μεγάλο ἀμαρτήματος, ὅσον ἡ ἀσέβεια, εἶναι οἱ ξεξύποτοι ὑποβολεῖς σου, πρὸς τοὺς ὁποῖους ἔχομεν νὰ ἐλέγξωμεν τόσα, ὅσα σοῦ ἡ ὑπογραφή, καὶ τοῦ Ἐφιάλτου ὁ προδοτικὸς νοῦς νὰ μὴ δύναται πλέον νὰ ὑπερασπισθῇ. Ἀλλὰ τοὺς σώζει, τοὺς σώζει μὰ τὴν πατρίδα! τὸ ὄνομα τῆς πατρίδος εἰς ἣν ἀνήκουσι, καὶ τὴν ὁποῖαν τιμῶμεν ὡς συναγωνίστρια καὶ σεβόμεθα μεθ' ὅλου τοῦ ἔθους, διότι τιμῶμεν καὶ σεβόμεθα ἑαυτούς.

Πλὴν, ὑποβολεῖς τοῦ Γσαμαδοῦ, πιστεύετε ὅσα ἐγράψατε εἰς τὴν ἀνασκευὴν σας κατὰ ψαριανῶν; πιστεύετε, ὅτι ὁ Παπανικολῆς ἦτο ναύτης εἰς τὸ πυρπολικὸν τοῦ Ηιπίνου;

Ἐὰν τὸ πιστεύετε εἶσθε μωροί! ἔὰν ὄχι, εἶσθε ἀναιδεῖς ψεῦσαι, συκοφάνται τοῦ ναυτικοῦ ἀγῶνος.

Τὸ διατὶ ἐννοεῖται οἰκοθεν, καὶ ἡμεῖς δὲν ἀναμιγνύομεν τὴν κόνιν τῶν ἡρώων εἰς τὰ ἀκάθαρτα λόγια σας . . .

Ἄν ὄχι χάριν ἡμῶν, χάριν τῆς ἐθνικῆς τιμῆς τοῦλάχιστον, δὲν ἐσεβάσθητε τὴν ἀλήθειαν, ὅτι εἰς τοὺς ψαριανοὺς ἀνήκει ἡ κατασκευὴ καὶ ἡ τελειοποίησις τῶν πυρπολικῶν; Διότι τίς ποτε ἐξ ἡμῶν ἐφάνη τόσῳ μωρὸς, ὥστε νὰ θέλῃ τὴν δόξαν τῆς ἐφευρέσεως! Τίς ποτε ἠρνήθη, ὅτι ἡ μετὰ τοῦ ναυάρχου τῆς Ἰδρας καὶ τοῦ ἀγγλοπλοιάρχου περὶ πυρπολικῶν δημηλία ἐγένετο; ἀλλὰ καὶ τίς ἀπὸ σας εἶναι μέχρι παραφροσύνης ψεύστης, ὥστε νὰ ἀρνήθῃ, ὅτι μετὰ τὴν δημηλίαν, αὐτὴν καταπλεύσαντος τοῦ Ἑλλ. στόλου εἰς Ψαρά, εὑρέθη ἐκεῖ ἐτοιμὸν πυρπολικὸν τοῦ Καλαφάτη τὸ πλοῖον; Τίς τὸ κατεσκευάσεν ὁ

ἀγγλος; Ἢ, ἀσεβεῖς τυμβορῦχοι! οἵτινες καὶ τοὺς νεκροὺς αὐτοὺς ἐξωρῦπτοντες μᾶς παρουσιάζεται τὴν μακαρίτην Πατατοῦκον μετεμψυωμένον εἰς ἑνὸς κτηνώδους ῥώσσου τὸ πρόσωπον, ὀλίγη ἐντροπὴ ἐχάθη; Πλὴν σας ἐσκανδάλισε καὶ ἄλλοτετῆς Ἑρσοῦτὸ Ψαριανὸν κατόρθωμα καὶ ἐγράψατε ἐτι ζῶντος τοῦ Παπανικολῆ διασρέφοντες τὴν ἀλήθειαν! ἀλλ' ἐπιστεύσαμεν, ὅτι τὸ μάθημα τὸ ὁποῖον σας ἐδόθη τότε διὰ τοῦ τύπου ἐπισήμως, ὅτι ἤθελε κλείσει καὶ τεθνεώτος τοῦ Παπανικολῆ τὰ ἀσεβῆ χεῖλη σας καὶ δεσμεύσῃ διὰ παντὸς τὴν ἀκάθαρτόν σας γλῶσσαν. Ἀλλ' ἡ ἀναιδεία σας δὲν ἔχει ὄρια, διότι φθάνεται εἰς τὴν ἀπόγνωσιν νὰ θέλειτε χάριν ἀντιζηλίας νὰ ἐξασθενήσητε ἀπέναντι τῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδος, καὶ τὰ λαμπρότερα τοῦ ναυτικοῦ ἀγῶνος κατορθώματα, τὰς ὀλίγας ἐπισήμους πυρπολήσεις, διότι ἀνήκουσιν εἰς τὴν εὐστοχὸν χρῆσιν τῶν πυρπολικῶν τῆς πατρίδος μας! καὶ γίνεσθε σήμερον κακόζηλοι τοῦ ἀγῶνος ὑποβόλεις, ἐνῶ τότε τὸ στάδιον καὶ ἡ κινδυνώδης παλαίστρα ἐπροκάλει ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν ἐχθρικῶν δικρότων, διὰ στόματος πυροβόλων πολλῶν, τὸν εὐτολμον καὶ εὐστοχὸν πυρπολιστὴν! ὅτι δὲ τοιοῦτος διεκρίνετο ὁ Ψαριανός, αὐτὴ ἡ κοινότης τῆς Ἰδρας τὸ μαρτυρεῖ! διότι εἰς τὴν μυστικὴν ἐκείνην ἐκστρατείαν τῆς Ἀλεξανδρείας, ἣτις ἐπεφύλαττε τῷ ὄντι δόξαν μεγάλην εἰς τὴν συναγωνίστριαν ἡμῶν, ὁ Κανάρης ἐκλήθη τότε πυρπολιστῆς διατὶ; διότι ὁ Κανάρης ἐκεῖνος, τὸ ἐδειξε πάλιν, εἰσελθὼν πρῶτος καὶ μόνος εἰς τῆς Ἀλεξανδρείας τὸν βαθύκολπον λιμένα, καὶ ἂν εἶχε τῆς ἐκλογῆς τοῦ πυρπολικῶν, βεβαίως τὰ Ψαρά ἠθέλον προσφέρει ἐν πράγματι, ἕνα πλεῖστον κλάδον μωραίνης καταδοξαμένον εἰς τὸν στέφανον τῆς κοινῆς πατρίδος.

Ἀρκοῦσι, διότι ἐνταῦθα δὲν ἐπεχειρήσαμεν ἀνασκευὴν ἐπὶ τῆς λεγομένης ἀνασκευῆς, ἣτις τὸ κατ' ἡμᾶς καὶ τὴν ἐκφρασθεῖσαν ἀποδοκιμασίαν τῶν ἰδίων Ἰδραίων, οἵτινες ὑβρίζονται δι' αὐτῆς, εἶναι ἐν ὑπόμνημα ἀτομικῶν ἐκδουλεύσεων, ἐξαγωγόμενον ὡς οἱ ὑποβολεῖς του, διὰ νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν σήμερον, ὅτε τῶν ὑπουργείων τὰ χαρτοφυλάκια, ὡς τὰ μῆλα τῆς ἐριδος πρόκειται νὰ δοθῶσιν εἰς τὸν καλλίτερον. Οὔτε ἀπολογούμεθα διὰ ταῦτας, ὡς ἀπὸ μέρος τοῦ Ν. Κοτζιά. Ὁ Κ. Κοτζιάς θέλει προσθέσει ἐν καιρῷ, ἐν τῇ ἐξακολουθήσει τῆς κατὰ Τρικουπὴ ἐπικρίσεως του καὶ τὴν ἀπολογίαν του. Ἐγράψαμεν μόνον καὶ μόνον ὑπὸ αἰσθήματος τὸ ὁποῖον ἀδύνατον εἶναι νὰ ἐννοήσωσιν οἱ ὑποβολεῖς τῆς ἀνασκευῆς καὶ ὁ ὑπεύθυνος αὐτῆς συντάκτης! διότι ἂν ἠσθάνοντο, δὲν ἤθελον γράψαι ὡς ἐγραψαν, ἀρνούμενοι ἰσχὺν, πλοῦτη, καὶ δόξαν εἰς τοὺς Σπεςτιώτας καὶ τοὺς Ψαριανούς. Διότι ἐνῶ ἡ ἐπίσημος φωνὴ ἀποδίδει εἰς τῶν τριῶν τούτων νήσων τὴν δμόνοιαν, τὴν ἀξίαν καὶ τὸ μέγεθος τοῦ ναυτικοῦ ἀγῶνος, ἠθέλωμεν φανεῖ μικροί, ἐλέγχοντες ἀλλήλους καὶ χάριν ἰδιοτελείας προσπαθοῦντες νὰ μηδενίσωμεν τοὺς ἄλλους, διὰ νὰ σφετερισθῶμεν τὰς δάφνας των, αἵτινες κατέστησαν ἡ μόνη ἀνταμοιβὴ τῶν θυσιῶν των. . . .

Καθὼς ἡ συνάδελφος ἡμῶν Ἰδρα, ὅπως καὶ αἱ Σπέτσαι, οὕτω καὶ

ἡμεῖς ἐπεσφρεύσαμεν πλοῦτη, ἐπρογυμνάσθημεν εἰς τὰς αὐτὰς περιστάσεις, μὲ τὰ αὐτὰ παλαιόντες στοιχεῖα καὶ ἀπὸ μικροῦ ἠνδρώθημεν, διότι ὁ Θεὸς εἶπεν ! ἀφοῦ ἐμελλε καὶ ἡμεῖς νὰ μετριθῶμεν μὲ γίγαντας.

Ἦλθεν ἡ ἀνδρική ἐκείνη ἐποχὴ, καὶ οἱ Ψαριανοὶ ἐφιλοτιμοῦντο πάντοτε νὰ διαπράττωσιν ἔργα τολμηρὰ. Τῆς μικρᾶς Ἀσίας τὰ παρᾶλια ἦσαν μαχαίραλωτα τῶν Ψαριανῶν, καὶ οὐ μόνον τῶν παραλίων ἦσαν θαλασσοκράτορες, ἀλλ' ἂν χριστιανικότερα διπλωματῖα ἐμοίραζε τὴν τύχην τῆς Ἑλλάδος, καὶ μᾶς ἐδίδε τὴν γῆν εἰς ἣν τότε ἐπάτησεν ὁ ποῦς τοῦ Ψαριανοῦ, καὶ τὴν θάλασσαν ὅπου ἤγγισεν ἡ πρόρα τοῦ πλοίου του, ὦ, μὰ τὴν ἱστορίαν ! εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς μικρᾶς Ἀσίας ὑψώθη ἡ κατακτικὴ σημαία μας, καὶ ἐντὸς τοῦ Ἑλλησπόντου καὶ τῆς Ἀλεξάνδρειας εἰσῆλθον τὰ πλοῖα μας.

Ὅχι δὲ ἐξήκοντα τρία πλοῖα μόνον, τὰ ὅποια ἀριθμεῖ ὁ ἀνασκευαστῆς ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀλλὰ τριπλάσια τούτων δυνάμεθα νὰ ἀριθμήσωμεν, ὅσα οἱ Ψαριανοὶ κατέστρεψαν καὶ ἔλαβον πλεῖστα πολεμικὰ λάφυρα ! ἀλλ' ἐνομιζομεν, καὶ ὅλος ὁ κόσμος εἰξεύρει, ὅτι τῶν ἐμπορικῶν πλοίων ἡ ὑπεροχὴ λογίζεται ἐπὶ τῆς πληθύος τῶν τόνων τῆς χωριτικότητος, τῶν πολεμικῶν ὁμοῦς μετρηταὶ τῶν πυροβόλων ἢ ὀγκῆ καὶ τὸ πλῆθος· διὰ τοῦτο ἱστοροῦμεν, ὅτι μόνον πέντε **ΔΙΚΡΟΤΑ** ἐχθρικά ἐκαύσαμεν.

Μὰ τὰς ἱεράς σιὰς ! τῶν προμάχων τῆς ἰδίας ἡμῶν πατρίδος, οἵτινες ὡς ὁ Ἀβραάμ προσέφερον τὰ τρυφερὰ τέκνα των θυσίαν εἰς τῆς ἐλευθερίας τὸν βωμὸν, καὶ ὀλοκαύτωμα εἰς τοῦ ἔθνους τὴν ἀνεξαρτησίαν, ὁ Ψαριανὸς ὅ,τι ἔπραττε, τὸ ἔπραττε, ὑπὸ τὴν ἱεράν συναίσθησιν τοῦ ὑπὲρ πατρίδος καθήκοντός του· καὶ διὰ τοῦτο μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πατρίδος του τὸν εἶδατε νὰ συγκεντρωθῆ καὶ πάλιν καὶ νὰ πράξῃ λαμπρότερα τῶν πρώην αὐτοῦ κατορθωμάτων· καὶ μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀναγνωρισθείσης ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀφοῦ εἶδε τοὺς κόπους τοῦ στεφανουμένου ὑπὸ γενικὴν ἐποψίν, τὸν εἶδατε νὰ δακρύσῃ ἀπὸ συγκίνησιν, καὶ χωρὶς νὰ νὰ ἀναμίλῃ τοῦ πτωχοῦ ἔθνους τὰς ἀμοιβάς, τὸν εἶδατε νὰ βρῆθῃ εἰς ξένας θαλάσσας, εἰς μακρινὰ πάλιν πελάγη ζητοῦντα νὰ κερδίσῃ τὸν ἄρτον τῶν τέκνων του, ἐγκαυχώμενος ὅτι ἦτο Ψαριανὸς, Ἕλλην ἐλεύθερος.

Ταῦτα ἐκρίναμεν πρέπει καὶ ἄξιον ἑλληνικῆς καρδίας νὰ γράψωμεν, διότι περιφρονοῦμεν τοὺς ὑπευθύνους συντάκτας, καὶ ἀποστρεφόμεθα τοὺς ὑποβολεῖς, οἵτινες ποτὲ δὲν εἶναι τίμιοι ἄνθρωποι, ἐνόσω κρύπτονται· καὶ ποτὲ δὲ ἐρχόμεθα νὰ ἐξελέγξωμεν ἡμεῖς τοὺς ἀγῶνας ἐκ κάστου διὰ νὰ τοὺς ἀποδείξωμεν μικροὺς εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν τῶν ἑλληνικῶν ἔργων ἡ ἱστορία γράφεται· ἐκτὸς μόνον ἂν ἤθελε προκληθῶμεν ὑπὸ τῆς ἐπιστημότητος. Τότε, πλὴν τότε μόνον μὰ τὴν συγκίνησιν ! τὴν ἠποῖαν τὴν στιγμὴν ταύτην αἰσθανόμεθα, τότε μόνον ἡδυνάμεθα καὶ ἡμεῖς νὰ ἀνοίξωμεν τῆς καρδίας ἡμῶν τὰς πτυχάς καὶ νὰ εἴπωμεν. ὑπὸ τὸ ἔθνος τῆς συνεδήσεως τῶν προκαλεσάντων αὐτὰ, ὅσα ἐπέσχετο, ὅτι ἠέλωμεν φέρει μέχρι τοῦ τάφου διὰ νὰ καταθέσωμεν ἐκεῖ εἰς τοῦ Θεοῦ τὴν κρίσιν.

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ.

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΩΝ ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ.

ΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

Τὸ πῶς ἡ ράπτρια τοῦ τυμοῦ κοιμηθεῖσα ἐξυπνοῦσεν ἐν πρώῳ ὀδοντοίατρος καὶ ὁ κορυεὺς ἀγγειοπλάστης.

Αἰνίγμα βεβαίως σοὶ φαίνεται, καλέ μου ἀναγνώστα, καὶ διὰ τοῦτο σκέπτεσαι — σὲ καταλαμβάνω ἀπὸ τὸ σύνοφρό σου; ἦθος, ἐνῶ δάκνεις τὸν μύστακά σου, ἂν ἔχῃς· διότι ἄλλως κατατρώγεις τοὺς ὄνυχάς σου, μέχρι αἵματος.

Σὺ δὲ, χαριστάτη μου ἀναγνώστρια, μειδιᾷς περιέργως εἰς τὴν ἐπιγραφὴν μου αὐτὴν, καὶ ἐνῶ φαίνεται, ὅτι μαδαῖς μετ' ἀφελείας τὴν ἄκρην τοῦ ρινομάκτρου σου, μαντεύω, ὅτι πεισμόνεις, διατί τάχα τὸ ὁμολογούμενον πνεῦμα σου νὰ μὴν δύναται νὰ συναντήσῃ ἐκ πρώτης ὄψεως, τὸ πνεῦμα τῆς κεφαλίδος ταύτης.

Πλὴν, μὰ τὴν χάριν τῶν ἀναργύρων μου ! τοῦ κακοῦ συγκινεῖσθε, δὲν σὰς τὸ δίδω ὡς αἰνίγμα, ἐφ' οὗ ὁ μὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ φιλολογήσῃ, καπνίζων σοβαρῶς δύο ἢ τρία σιγάρα — ἡ δὲ ὠθουμένη ὑπὸ τῆς ἐμφύτου περιεργείας, νὰ παραιτήσῃ πᾶσαν σπουδαίαν ἀσχολίαν τῆς διὰ νὰ ζητῇ τὴν λύσιν του· ὄχι ! μὰ τὴν ἰσχυρὰν κεφαλὴν τοῦ ἐνόσ καὶ τὴν τρυφερὰν καρδίαν τῆς ἄλλης ! ὄχι ! δὲν εἶναι αἰνίγμα

Χιλιόκομβο, χιλιότροπο,

Χίλια νὰ νὰ πῆς νὰ νοιώσῃς

ἀλλ' εἶναι ἐπιγραφὴ, καὶ ἂν ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς αὐτῆς προσέξετε, ἔχετε τὴν λύσιν του· εἶδὲ καὶ μὴ ὄλο τὸ ἐναντίον, τότε ἔχετε τὴν καλοσύνην, λάβετε τὸν κόπον νὰ διατρέξῃται τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμὰς. Πλὴν σὰς προλέγω καὶ τοῦτο· ἐκλέξατε ἐσπέραν τινα, καθ' ἣν νέφῃ μελανὰ νὰ καλύπτωσι τὸν οὐρανὸν, ἄνεμος σφοδρὸς νὰ πνέῃ ἄστραπαί, βρονταὶ νὰ συνταράττωσι τὴν κτίσιν σύμπασαν καὶ τὸ πᾶν νὰ προμηνύῃ καταστροφὴν· σεῖς δὲ ἀναπολοῦντες τὰ περὶ βρυκολάκων καὶ ἐξωτικῶν μυθολογήματα τῆς τροφοῦ ἢ τῆς προμῆτορός σας, νὰ μὴ δύνασθε νὰ ὑπνώσητε, ὅσω καὶ ἂν κεφαλοκολύπτασθε μετὰ πείσματος· ἢ

ἀπνία σας εἰς μόνας ταύτας τὰς ὀλίγας γραμμάς θὰ εὖρη φάρμακον. Πιστεύσατε, πιστεύσατε, διότι ἐγράφησαν κατὰ τινα μέθοδον, ὅπως χρησιμεύσωσι καὶ ὡς ὑπνωτικόν, ἐκτὸς μόνον, ἂν πόθοι κρύφιοι διαταράττουσι τὰς αἰσθήσεις σας, καὶ τότε οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τὴν *Φιλοσοφίαν τῆς Ἱστορίας τῆς Φιλοσοφίας* ἂν ἀκούσητε ἀπὸ στόματος τοῦ καθηγητοῦ αὐτῆς ἀναγινωσκομένην δὲν θέλετε κατορθώ-
σει νὰ ὑπνώσητε

Λοιπὸν, δὲν εἶναι πολλὸς καιρὸς, ἢ ἂν θέλετε μάλιστα τὸ τρέχον ἔτος, ὅτε πέντε φίλοι τὴν ἡλικίαν ἐφηβοί, ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἀνέκουσιν εἰς μίαν τάξιν τῆς κοινωνίας ἀξίαν σπουδῆς, διότι ἐν αὐτῇ εὕρισκονται ἀνάμικται ἀρεταὶ καὶ ἐλαττώματα, ἅτινα ὅτῃ μὲν κλίνουσι πρὸς τὴν συμπεριφορὰν τῆς ἄνω, τῆς λεγομένης ἀριστοκρατίας, ἄλλοτε πάλιν δὲν στεροῦσιν αὐτὴν τῶν ἀθῶων τέρψεων τῆς κάτω, διότι πολλάκις στερεῖται Πλὴν τίνας στερεῖται; τιτλοφόρου εὐγενείας, ἀραγε ὅπως λαμβάνῃ τὴν τιμὴν καὶ συγκάθηται εἰς τοὺς κύκλους τῆς χθεσινῆς ἀριστοκρατίας μας ἢ ἐκπαιδεύσεως τόσης, ὥστε νὰ τῇ ἀρνοῦνται τὴν εἰσόδον εἰς τὰς σοφὰς συνεδριάσεις των οἱ μέλλοντες ἀκαδημιακοὶ μας; οὐδενὸς τούτων, μὰ τοὺς ἰππότας μου! καθόσον εἰς τὴν ἑλληνικὴν πατρίδα μας, οὔτε τὸ ἐν ὑπάρχει, οὔτε τὸ δευτέρον ὑφίσταται.

Καὶ δὲν ὑπάρχει τὸ ἐν, διότι ἡ γῆ τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἀπυκρῆς, τὸ δὲ κλίμα εὐμετάβλητον, καὶ τοιοῦτο δένδρον δὲν ριζοῦται ἐνθα δὲν ὑπάρχει ἐγγύσις τῶν δύο τούτων συστατικῶν.

Τὸ δευτέρον δὲν ὑφίσταται, διότι τοιαῦτα πράγματα δὲν κατασκευάσθησαν εἰσέτι.

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ὑπάρχουσι τινὲς ἐπίδοξοι ἀκαδημιακοὶ, οἵτινες ἀπὸ τοῦδε κατασκευάσαν ἰδίαις δαπάναις καὶ τὸν θράνον αὐτῶν· ἀλλὰ δὲν ἔχομεν οἰκοδόμημα *ἀκαδημίαν*· διότι ἂν ἀνεγείρωμεν τοιαύτην, εἶναι φόβος μὴ καταπέσῃ ὑπὸ τὸ βάρος τῶν φιλολογικῶν συγγραμμάτων, μάλιστα τῶν περὶ τὴν μόρφωσιν τῆς γλώσσης ἐκπονηθέντων. Καθὼς ὑπάρχει καὶ μία τάξις ἀνθρώπων, ἣτις παρωδεῖ τὴν λεγομένην ἀριστοκρατείαν· ἀλλ' ἀριστοκρατείαν (νὰ ζῆτε μὴ γελάσητε) τῆς ὁποίας αἱ θύραι ἀνοίγονται διφυλλοῦ εἰς τὸ πρῶτον ζῶον, τὸ ὅποιον ἤθελε παρουσιασθῆ καὶ κρούσῃ ἐπιτετηδευμένως ἐπ' αὐτῶν, ἀρκεῖ νὰ φέρῃ χειρόκτια *glacées* ψαλλιδोटὸν ἐπενδύτην, νὰ ᾖ πασαλλειμμένον μὲ παχύμυρα, ὡς ποντικὸς ἐκ πίθου ἐλαίου ἐξερχόμενος, νὰ δολοφονῇ πέντε ἢ ἐξ γαλλικὰ, ἀναμιγνύον αὐτὰ εἰς τὴν δημηλίαν του, ὡς ὁ Κινέζος τὸ πέπερι εἰς τὰ λάχανά του καὶ νὰ ἤξερῃ νὰ χειροφιλῇ ὡς τὸ κυνάριον τῆς καλῶς ἀνατεθραμμένης εὐγενείας τῆς ἢ ἂν δὲν ἔχῃ οὐδὲν τούτων, νὰ καλύπτεται τοῦλάχιστον μὲ χρυσομάλλον δέρας, ἔστω καὶ γοῖρινον, ἀρκεῖ νὰ μαδῶνται αἱ τρίχες του.

Ναί πλὴν, νὰ ζῆς μὴν στενοχορεῖσαι, ἀναγνώστα, ὀλίγην ὑπομονὴν, παρακαλῶ, ἢ ἂν ἐνύσταξες μόλις ἤρχησα, κοιμήσου· σοὶ ὀρκίζομαι θὰ κολακευθῶ, διότι ἐπέτυχε τὸ φάρμακον· τὸ πονημάτιον

τοῦτο ἔχει αὐτὴν τὴν θεῖαν χάριν νὰ προμηθεύῃ ὑπὸν εἰς τοὺς βασιζομένους ὑπὸ τῆς σκληρᾶς ἀπνίας . . . ἀλλὰ τότε τότε συγχωρήσατε εἰς ἐμὲ νὰ ἐξακολουθήσω πρὸς τὸ τέλος, λέγων πρὸς ὑμᾶς ὅποια ἡ τάξις τῶν περὶ ἂν πρόκειται ἀξιοτίμων ὑποκειμένων, καὶ θὰ σὰς φανῇ, ὅτι ἐβλέπετε ὄνειρον· ἰδοὺ

Τὴν ἄνω τὴν περιεγράψαμεν ἐν ὀλίγοις, καὶ βλέπετε, ὅτι οὔτε ἀριστοκρατεία ὑπάρχει παρ' ἡμῖν, διότι δὲν ζῆ εἰς τὰ εὐμετάβλητα κλίματα τοιοῦτον ζῶον, οὔτε δύσκολος εἰς τὰς σχέσεις τῆς εἶναι ἡ ἐπὶ τῷ ψιλῷ ὀνόματι ὑποτιθεμένη.

Τὴν κάτω τὴν γνωρίζετε· εἰς πᾶσαν κοινωνίαν εἶναι ἡ τάξις ἐκείνη, ἣτις μόνον περὶ τοῦ εὐαγγελικωτάτου *δὸς ἡμῖν σήμερον* φροντίζουσα, κερδίζει κατὰ τὴν προπατορικὴν κατάραν τὸν ἄρτον, ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου αὐτῆς· ἣτις ὅμως ὅσῳ καὶ ἂν περιφρονεῖται ἐξ ἀντιθέσεως πρὸς τὴν ἄνω, εἶναι πάντοτε ἡ βᾶσις καὶ τὸ θεμέλιον πάσης κοινωνίας· καὶ ὅταν αὐτὴ συκινεῖται, συκινοῦνται τῶν λεγομένων εὐγενῶν οἱ χουσοκέντητοι πῖλοι καὶ σαλεύουσι τὰ μαλθακὰ καὶ κομφὰ ἀνάκλιντρα τῆς ἀπὸ γενεῶν δεκατεσσάρων ἔστω, ἐδρεομένης εὐγενείας των.

Εἰς τοὺς κύκλους τῆς τάξεως ταύτης δὲν λέγω μύθους, εἶναι εὐκόλον νὰ εἰσέλθῃ τις, ἀλλὰ δυσκατόρθωτον νὰ ἐξέλθῃ· οὐχί, ὅτι διατρέχει κίνδυνόν τινα, οὐχὶ πιστεύσατέ το, ἀρκεῖ μόνον τοὺς συνήθως ζωηροὺς ἀστεῖσμούς ἐν ἔργῳ, νὰ ὑπομένη καὶ νὰ κάμνη ὅ,τι κάμνουσιν ἐκεῖνοι· λόγου χάριν, ἂν πηδοῦν νὰ πηδᾷ· ἂν χορεύουσιν νὰ χορεύῃ· ἂν πίνουσιν νὰ πίνῃ· ἂν τραγωδοῦν νὰ τραγωδᾷ καὶ τὰ παρόμοια. Παρατηρεῖται ὅμως, ὅτι ὁ ἠθικὸς τῆς τάξεως αὐτῆς χρωματισμὸς, συμπαθῆς εἰς τὴν παρημελημένην ἀγωγὴν του, φιλοτιμεῖται νὰ θέλῃ πολλάκις διὰ τῆς ἐλευθεριότητός τῆς τῆς ἀμμήτου, μεθ' ἧς σπαταλᾷ τὸ κέρδος τῆς ἡμερησίας ἐργασίας τῆς, ἀνακουφίζουσα μὲ τὴν μεγαλύτεραν εὐσυνειδήσιαν τὰ βάρη τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης βαρελοθήκης

Τώρα κατοπίνε τῆς ἄνω καὶ πρὸ τῆς κάτω ἴσταται, δηλαδὴ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, ὑπάρχει τάξις αὐτευγενῆς, οὕτως εἰπεῖν, ἣτις εἶναι ὁ στύλος τῆς μιᾶς καὶ τὸ κάλυμμα τῆς ἄλλης ἢ διπλωματικώτερον τὸ μεσότοιχον αὐτῶν, ὅπως κατὰ τὸ συνταγματικὸν πολίτευμα πλὴν κατὰ μέρος αἱ παραβολαὶ, αἵτινες δύνανται νὰ ἔχωσιν ἐμμεσον πολιτικὴν ἐξήγησιν εἰς ἓν ἱστορήμα

Λοιπὸν ἡ τάξις αὕτη, εἴπομεν ἐν ἀρχῇ, ἔχει τὴν συμπεριφορὰν, πλὴν καὶ τὰ μέσα συνάμα νὰ κολακεύεται εἰς τὰς σχέσεις τῆς μὲν, ἂν δὲν ἐστερεῖτο· ὅ,τι δὲ στερεῖται, εἶναι ἡ ἕξις οἱ αἱ ἕξεις Καὶ ἐπιτρέψατε τὴν ἰδιοτροπίαν τῆς αὐτῆς, ἀλλὰ πολλάκις ἀποφεύγει ἐκουσίως πᾶσαν εὐκαιρίαν ἐπιδείξεως, καὶ χάνει ἢ ἀσύνητος τὰς ὠραιότερας παραστάσεις τοῦ παρ' ἡμῖν ἐξευγενισμένου κόσμου

Πρέπει ὅμως καὶ αὕτη νὰ ἔχῃ τὸ κέντρον τῆς.
Ὁ θεὸς μορφώνει κύκλους ἰδίους συναναστρωτῶν, καὶ ἐκεῖ ἐν ὅλῃ τῇ

ἀνατῆσι αὐτῆς, ἀπληλαγμένη πάσης ἀθρότητας ὀχληρᾶς καὶ παντὸς προσπεποιημένου τρόπου, ὅστις σέ κάμνει νὰ πνήγῃσαι ἐντὸς τῶν χειροκτιῶν σου, διέρχεται ὥρας τινὰς ἐν πλήρει ἐνεργείᾳ τῶν δυνάμεων, ὅσας ὁ πλάστης εὐρησθήθη νὰ προικήσῃ τὸ πλάσμα του.

Καὶ τὴν μὲν ἀριστοκρατεῖαν ὑπερτερεῖ, διότι καὶ ἀνατροφῆς δὲν στερεῖται καὶ γένος ἑλληνικὸν ἔχει, αἰσθημάτων ἄδοξα, χαρακτηριστὰ ὑπερήφανον καὶ τόσα ἄλλα προτερήματα ἑλληνικὰ πάντοτε . . .

Τὴν δὲ κάτω προσεγγίζει, διότι ἀπομιμείται αὐτὴν, ἀπορρίπτουσα πρὸς στιγμὴν τὰς φροντίδας τοῦ παρόντος καὶ τὰς ἐλπίδας τοῦ μέλλοντος, καὶ παραδιδόμενη εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῆς μακαριότητος ἐκείνης, ἢ ἐγεύετο καὶ ὁ μακαρίτης Ἀδάμ πρὶν εἰ ἀριστοκρατευθεὶς καὶ ἐκεῖνος, φάγη τὸν καρπὸν τοῦ γινώσκων καλὸν καὶ πονηρὸν, καὶ τὴν ὁποίαν ἔκτοτε μόνον οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι κατὰ προνόμιον ἐκληρονόμησαν.

Ἴδου ἡ μέση τάξις τῆς ἀποίας ἀξιοπαράτητος εἶναι ἡ ἐκλεκτὴ νεολαία, διακρινομένη ἐκ τῆς ἐνδυμασίας, τῆς θαλαρᾶς ὄψεως, τῆς εὐκινήσιας τοῦ σώματος καὶ τοῦ γοργοῦ ὀφθαλμοῦ, ὅστις ἐν μιᾷ καταμετρᾷ πᾶν τὸ ἐμπύπτον αὐτῷ.

ἔχει εὐγενῆ ψυχὴν, τὴν γενναιοτέραν καρδίαν, ἥτις ὀλόκληρον περιβάλλει κόσμον, διότι κόσμος αὐτῆς εἶναι ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη καὶ ὁ μέχρι αὐταπακνήσεως ἵπποτισμός.

Τῇ ἀληθείᾳ, ἐράμιλλος τῶν περιγραφομένων εἰς τὰ ἱστορικὰ τοῦ μεσαιῶνος ἠδύνατο νὰ ᾔῃαι, ἂν κοινωνικὴν ἔκτασιν εἶχεν εὐρυτέραν, καὶ γῆς πλεῖρα ἕως ἑκατὸν ἑκαστός, πρὸς πλειοτέραν ἀνεξαρτησίαν χαρακτήρος, ἀπέναντι ἐκείνου πάλιν, καὶ οὐχὶ ξένου τινος ἀπαιτητοῦ, ἅτινα ἤθελον ἀντικαθιστᾶ συνάμα τὴν πανοπλίαν ἐκείνων, ἢ ἐκείνης τῆς ἐποχῆς.

Ἐνῷ τῶρα, στενὸς ἐξ ἑνὸς τῆς κοινωνίας ἡμῶν ὁ κύκλος, στενότερον δὲ πάλιν τῶν εἰσδημάτων αὐτῆς τὸ βελάντιον, μόλις ὁ ἵπποτης μου ἔχει ὀλίγα σχέσεις καὶ ὀλιγοτέρας δραχμὰς, ἐξωδευομένους μέχρι τῆς μεσημβρίας, καὶ ἡ ἑσπέρα εὐρίσκει αὐτὸν ἀμέριμον, ἄνευ λεπτῶν, μετὰ κόμην ἐστιλνωμένην, μόλις ἐξεληθούσαν τῆς βισάνου τῶν χειρῶν του μετὰ λαϊμοδέτην ἐπιμελῶς δεδεμένον περὶ τὸ περιλαίμιον χειτῶνος ὡς ἡ χιῶν, μετὰ ὑποδήματα μέχρι ἀνυπομονησίας συσφιγγοντα τὸν ὄλωσ περιποιημένον πόδα του ἐνῷ ἡ ἐπίλοιπος ἐνδυμασία αὐτοῦ δεικνύει τὴν πρὸς τὸ φιλάρεσκον ἀποστροφήν, καὶ τὴν ἀδιαφορίαν πρὸς τὴν προσποίησιν, ἅτινα ἐπισφραγίζει τὸ ἐν τῇ φαινομένῃ ἀναλγησίᾳ του ἀστράπτων βλέμμα, πλήρης ζωῆς καὶ εὐφροσύνης, τὸ ὁποῖον σοὶ λέγει διὰ μέσου τοῦ καπνοῦ τοῦ σιγᾶρου του διαπερῶν ὅτι, ἂν καὶ δὲν ἔχω λεπτὸ! ἔνα λεπτὸ! ὅμως δὲν δίδω διὰ τὸν μάταιον αὐτὸν κόσμον! μάλιστα!

Καὶ ἂν ποτε, (τὸ ὁποῖον συνήθως συμβαίνει), ἤχος τις, ὡς ἤχος μεταλλοῦ τὸν ὑπενθυμῆσαι τὴν θέσιν του, δὲν ἀναστενάξει, οὔτε ἀνησυχεῖ ἀπαθῆς καὶ καρτερικὸς, ἠξεύρει, ὅτι ἀνὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥ-

ρας, ἀφ' ἧς ὁ κόσμος ἐγένετο καὶ αὐτὸς τὸ ἡσθάνθη, ἢ νῦξ διαδέχεται τὴν ἡμέραν καὶ τὰνάπαλιν. Ἐγείρεται τότε φορεῖ τὸν πῖλον του ὡς τόχοι, καὶ μετ' ἐν βλέμμα πρὸς τὸν καφεπώλην ἢ τὸν ζαχαροπλάστην τὸν ὁποῖον ἐπεσκέφθη ὁ ἵπποτης αὐτός, τῷ δίδει νάξενονόση, ὅτι ἐωρτάζει τοὺς ἀγίους ἀναργύρους καὶ ἀπέρχεται τερστίζων ἄσμα τι ἐκ τῆς Τραβιάτας ἢ τοῦ Βαρβιέρου.

Ἀκούσι νομίζω τὰ προοίμια!

Πέντε λοιπὸν ἵπποται τῶν ἀναργύρων, ἢ ἐπανουμῖα τῶν ὁποίων ἀπὸ τινος, σχεδὸν εἶχεν ἐνσαρκωθῆ εἰς τὰ βελάντια των, ἐκάθηντο γύρωθεν τραπέζης μαρμαρίνου, στρογγύλης, ὡς τῆς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ καφεπώλητος τῆς ὥρας ἐκείνης, καὶ ἐρρόφουν παρὰ τὸ σύνθηρος ἢ κατὰ συνήθη πρὸς τὰ παραδόξα βροπὴν των Τεῖ, πληρώνοντες τὸν καφεπώλην μετ' ἀστεϊσμοῦ καὶ εὐφροσύνης, διότι τοῦ λεπτοῦ, μετὰ τὴν χάρι του! Καὶ ὁ καφεπώλης, λεγθῆτω πρὸς τιμὴν του, ἐξεκαρδίζετο γελῶν καὶ διότι εὐρίσκει τὴν ζωὴν εἰς τὰ πρόσωπα αὐτῶν καὶ χάριν εἰς τὰς ἐκφράσεις των' πλὴν καὶ χωρὶς νὰ κολακευθῆ, διότι ἤξευρε καὶ ἐξ ἄλλων, ὅτι τὸ πρῶτον θαῦμα τῶν ἀγίων εἰς ὧν τὸ τάγμα ἀνήκον οἱ ἵπποται φοιτῶνται του, ἤθελον ἀντασκασθῆ ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἡ χάρις των ἤθελε τὸν ἐπισκευθῆ.

Λοιπὸν, ἔπεινον Τεῖ, χαχνηζόντες καὶ ὑποσχόμενοι ἀλλήλοις νὰ διασκιδάσωσι τὴν ἐπέρην ἐκείνην, ὡς πρίγγιπες φταγρίται. . . .

— Ἀκούσατε! ἔλεγέ τις ὑψηλός, λιγνός, εὐειδής μετ' ἐννεαδὰ σύντομον καὶ μύστακα ἐπιμήκη, ἀνορθωμένον ὡς τοῦ χωροφύλακος, χρώματος δὲ υποζάνθου ὡς χόρτου φυσμένου ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς αὐτοκρατορικῆς βινός του, μόνον ἐλλάττωμα ἐγοῦσης τοῦ ὀλίγου ἀποτόμου πρὸς τὴν ἐσχατιάν' ἄλλως ἦτο ὁ ἵπποτικότερος μύθος πάντων ὡς καὶ ὁ φέρων αὐτὴν διακρίνετο διὰ τοῦ ἵπποτικοῦ χαρακτήρος καὶ τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων του, ἂν καὶ εἶχεν ἀδυναμίαν τινα *il suo debole* τὴν ὁποίαν ἀπῆται νὰ σέθωνται οἱ φίλοι του, διότι οἱ ἀστεῖοι ἐκεῖνοι τὸν ἐνέπεζον ἐνίστα, ἐνῷ αὐτὸς ἐπίσημον, πρὸς στιγμὴν ὅμως πάντοτε.

Λοιπὸν, ἔλεγε, ἀκούσατε, ἔχω μίαν ἰδέαν καὶ πάντες ἐστράφησαν νὰ ἀκούσωσιν μετ' ἐννεαδὰ περιεργὸν καὶ μειδιᾶμα εἰς τὰ χεῖλη, γνωρίζοντες ἐκ πείρας, ὅτι εἰς τὸ περὶ διασκιδάσεως, πάντοτε ὁ θεῖος αὐτός ἄνθρωπος εἶχε λαμπρὰς ἰδέας. Προτείνω, εἶπεν (εἰς γλώσσαν ἐπιτήδεος πυρωδημένην) νὰ συλλάβωμεν μίαν ἄμαξαν καὶ ἐξ ἑκτεῦθεν κατ' εὐθείαν ποδὸς νὰ φθάσωμεν ἀσκαρδαμικτὴ εἰς Πειραιᾶ καὶ ἐκεῖ προστατεύοντες ἐν δῆπνον, ἡσυχὰ ἡσυχὰ νὰ διασκιδάσωμεν συγκαθήμενοι. . . . Τί λέγετε πρίγγιπές μου;

— Εὐγε! εὐγε! καὶ γέλωσ ἄκρατος μετὰ χειροκροτήσεων ἐστεφάνωσε τὴν ἐπιτυχὴ αὐτοῦ ἰδέαν, ἐπιτυχέστερον ἐκφρασθεῖσαν.

— Ἐγκρίνεται, ὑπέλαβέ τις βραγχυδῶς, μετρίου ἀναστήματος, στιβαρὸς, μετ' ἡμιφάλακρον κεφαλὴν κικερώνιον, βλέμμα βλοσηρὸν, περιοριζόμενον ὑπὸ δύο συμπετυνωμένων ὀφθαλμῶν, βίνα σχεδὸν ἀφρικανικὴν

και μύστακα ἐνοόμενον μετὰ ὑπογενείου ζουαδικοῦ· τὸ ὅλον φυσιο-
γνωμία προπετής, ἐμψυχουμένη ὑπὸ τοῦ ἐγωϊσμοῦ τελείου ὅσον ἐν-
δέχεται διωργανισμοῦ, προπάντων στομαχικοῦ.—Ἐγκρίνεται, εἶπε μετὰ
περιπαθοῦς φωνῆς δειλοῦσας τὸ κυριεῦον αὐτὸν αἰσθημα καὶ τὸ ὁ-
ποῖον ὑπεστήριζον τριάνοντα δῶα καλῶς ἀκακισμένοι ὀδόντες. Ἐγκρί-
νεται, μέ τινα ὁμως μεταρῦθησιν, ἂν μοι ἐπιτρέπεται, πρὸς τὸ συν-
τακτικὸν μέρος.

— Ἄς ἀκούσωμεν.

— Ἄντι τοῦ νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν Πειραιᾶ νὰ δειπνήσωμεν, κάλλι-
ον νομίζω ἤθελεν ἐκφρασθῆ νὰ δειπνήσωμεν καὶ νὰ ὑπάγωμεν εἰς
τὸν Πειραιᾶ, ὅτι δὲν ἤξεύρω πῶς, ἀλλὰ τὸ διαβολοτέϊ αὐτὸ μοῦ ἐξέ-
πλυσε τὸν στόμαχον, ὅστις ὡς ἀντικείμενον δὲν συμφωνεῖ μετὰ τὸ νὰ ὑπά-
γωμεν εἰς τὸν Πειραιᾶ καὶ νὰ δειπνήσωμεν, ἥτις εἶναι ἡ παρεπί-
πτουσα πρότασις· διότι κατόπιν ἐρχεται ἡ ἰδέα τῆς ἀμάξης, ὁ ἐπ' αὐτῆς
δρόμος . . . καὶ ἐγὼ, μὰ τὴν πείνα μου! δὲν σὰς βλέπω, εἶμαι ὡς ἄριστος
ὠσφραινομένη σάρκα.

— Καὶ βέβαια! (γέλωτες) ἔχει δικαίον, πεινᾷ τὸ ἀρκούδιον· ἰδέτε
πῶς ὠσφραίνεται, οἱ ῥῶθονές του ἀνοίγοκλείουσι καὶ αἱ σιαγάνες του
συγκρούονται.

— Χά! χά! χά! ἐξεφώνησεν ἕτερος, τοῦ ὁποίου ὁ δημοκρατι-
κὸς πῖλος μέχρι ὀφθαλμῶν καταβαίνων, ἀπέκριπτεν ὀλοτελῶς τὴν
ἄλλως εὐεῖδῃ φυσιογνωμίαν του, καὶ μόλις ἄφινε νὰ φαίνωνται
δύω εἰλικρινῆ χεῖλη, ἂν καὶ σκιαζόμενα ὑπὸ μικροῦ πλήν κανο-
νικοῦ μύστακος χρώματος κανέλλας. Τῷ ὄντι ἐντὸς μακροῦ ἐπεν-
δύτου, ὡς ἦτο, καὶ εἰς τὸ ἡμίφωτον τῆς λυχνίας, ἐξελάμβανες αὐτὸν
μυθιστορικὸν τινα Δοῦκα, ἂν ἀνέγνωσες ποτε μυθιστορήματα, τοσοῦ-
τον εἶχε τὴν στάσιν ἀξιοπρεπεῖ καὶ σεβαστάς τὰς χειρονομίας, χά-
ρις εἰς τοὺς κανονικοὺς γρόνθους του.

Χά! χά! χά! ἐξηκολούθηον γελῶντες· πεινᾷ τὸ ἀρκούδιον· ἐπεφώ-
νον, διατρέχομεν κίνδυνον.

— Πεινῶ, πεινῶ! καὶ μάλιστα, ὅταν πρόκηται νὰ ἐκστρατεύσωμεν.
Σὰς προειδοποιῶ, κύριοι, ὅτι ἐν βῆμα δὲν κάμνω, ἐὰν πρῶτον δὲν δαγ-
κάσω κάτι τι, ἔστω καὶ ἐπὶ ποδός.

— Λοιπὸν ἰδοῦ, λάβε ἀκόμη ἐν τεί καὶ ἐντὸς αὐτοῦ ἓνα ζαχαρόπλα-
στον καὶ τότε δύνασαι νὰ ἀνθῆξῃς . . .

— Ἦσυχάσατε, παρακαλῶ, μήπως με ἐξελάδατε ὀρνίθιον ἢ φαναριτι-
κῆς εὐγενείας γέννημα;

— Εἶθε νὰ ἦσο, καλύτuche, ἐν τῶν δῶα· διότι τὸ πρῶτον ἤθελε χρη-
σιμεῦσαι εἰς ἡμᾶς τοὺς ὀλιγαρκεῖς· ἂν δὲ τὸ δεύτερον, ἤθελες ἔχει καὶ σὺ
εἰς τὰ θυλάκιά σου ἀπὸ τὰ δαιτικά τῆς οἰκογενείας σου, ὥστε νὰ δο-
ξάζεσαι μάλιστα, πληρώνων τὴν διασκεδασίν μας αὐτήν.

— Τί τριάζει, δόξα! καὶ δὲν με ἐρωτᾶται πρῶτον, ἂν ἤθελα καταδέ-
χομαι τὴν σταναστροφὴν σας· βλέπω δὲ πῶς σὰς θεωροῦν οἱ εὐγε-
νόπαῖδες, ὅπως καὶ οἱ γονεῖς των τοὺς πατέρας σας, οἵτινες ἐμόχθησαν

νὰ στρώσουν τράπεζαν εἰς ἣν ἐντροφῶσιν ἐκείνοι, ἐνῶ αὐτοὶ συλλέγον
τὰ ψυχάρια.

— Αἱ! ἄς γελάσωμεν, ἡμεῖς ἕως ἂν ἔλθῃ ἡστιγμὴ νὰ κλύσωσιν ἐκείνοι·
πλήν εὐτύχημα δι' ἐσὲ πάλιν, διότι δὲν ἤθελες ἐπιθυμεῖ καλὸν
δειπνον αὐτὴν τὴν στιγμὴν.

— Καὶ τῇ ἀληθείᾳ δὲν βλέπετε πόσα ζητῶ!

— Αἱ, καὶ τί θέλεις ἀλήθεια, ἄς ἀκούσωμεν.

— Τουλάχιστον διὰ νὰ ἀνθῆξω εἰς μιᾶς ὥρας δρόμον, καὶ ἐφ' ἀμάξης,
τὸ ἡμισυ ὀκαδιαίου ἄρτου καὶ ὅ,τι τύχοι διὰ προσφάγιον· προτιμῶ
ὁμως μίαν διπλὴν μερίδα κρέατος ὀπτοῦ καὶ ἐν ποτήριον οἴνου . . .

— Καὶ πάλιν μετὰ μίαν ὥραν θὰ ἔχῃς ὄρεξιν νὰ ἐπαναλάβῃς.

— Δηλαδή, θέλετε νὰ εἰπῆτε, ἂν θὰ ἔχω ὄρεξιν ν' ἀρχήσω;

— Νὰ ἀρχήσης; τρομερὸν τῷ ὄντι ἀρκούδιον! καὶ ὁ βαπτίσας σε
δὲν ἀπέτυχε.

— Πλήν μὰ τοὺς ἀναργύρους! εἶμαι ὑπὲρ τῆς σωτηρίου ἰδέας τοῦ ἀρ-
κούδιου, καὶ ῥίπτω τὴν ψῆφον μου εἰς τὴν πεινώσαν κάλπην τοῦ φίλου
ἡμῶν — ἐπρόσθεσε τέταρτός τις μελανὰ ἐνδεδυμένος, τὴν ὄψιν σιτό-
χρους, φυσιογνωμία ταπεινῆ, πλήν βλέμμα ἐκφραστικὸν· μετὰ γενειάδα
πυκνὴν καὶ μετρίαν, μύστακα φυσικώτατον χρώματος μελανοῦ, ὡς ἂν
ὁ μαῦρος καπνὸς ὑποκακίας πυρκαϊῆς μετέδωκεν αὐτῷ τὴν βαφὴν του,
ὅπως καὶ εἰς τὴν ὁμοίαν κόμην του, τὴν περιποιημένην· ἥτις λία
φύσε, ἦτο σημεῖον ὑπομονῆς εἰς ὅσα ὁμως πράγματα δὲν ἐπεδέχοντο ὀξυ-
θυμίαν. Τὸ ὅλον μορφή καὶ σχῆμα ἀνθρώπου ἀπαρνηθέντος τὰ ἐγ-
κόσμια καὶ μόνον περὶ ἑνὸς καὶ μόνου φροντίζοντος . . . δηλαδή ἦτο σω-
τὸς Παππουλάκος ἄνευ ῥάσσου.

— Λοιπὸν, προσέθηκεν ὁ πέμπτος, νέος χαριτωμένος, μᾶλλον ὕψη-
λὸς ἢ σιμῆς, πλειότερον λιγνός ἢ παχὺς ὑγιεὺς ὁμως κατασκευῆς,
καὶ ὅστις ἔδιδεν ἐγγυήσεις τελείου ὀργανισμοῦ· οἱ ἐκφραστικοὶ καὶ
μεγάλοι ὀφθαλμοὶ του ἐπρόδιδον τοὺς πύθους του, ὅπως ἡ σπάνις
τοῦ μύστακος καὶ τοῦ γενείου του ἐμαρτύρει τὴν ἀκατόργαστον εἰσ-
έτι ἐπιδερμίδα του.

— Λοιπὸν; εἶπεν αὐτός.

Λοιπὸν; ἐπανελάθον πάντες, ἐν μιᾷ ἐγειρόμενοι μετὰ τὴν πρόθεσιν
νὰ πραγματοποιήσωσι τοὺς κενοὺς λόγους των, πεπεισμένοι, καὶ κα-
τὰ τὸ δημῶδες λόγιον, ὅτι—τὰ λόγια εἶναι λόγια, καὶ τὰ μακαρόνια
εἶναι πάντοτε φαγί.—

Ἄλλ' ἐνῶ εἰς τὸ λοιπὸν αὐτὸ, τὸ συνθηματικὸν ἠγείροντο, ἠλίεον
συνάμα καὶ διὰ τῶν πέντε δακτύλων εἰς τὰ κεκηνότα θυλάκιά των
καὶ ἰδοῦ ἐκάθηντο ἐκ νέου, διότι ὅσα καὶ ἂν ἔρριπτον δόκτια ἄγρα
οὐδαμοῦ· Βαρὺς τότε στεναγμὸς, ἐκραγεῖς εἰς γέλωτα μέχρι δακρύων,
παρήλλαξε τὰς ζαηροτάτας ἐκείνας φυσιογνωμίας τῶν ἵπποτων
ἐπὶ τὸ κομικώτερον· διότι ὁ εἰς ἔστρεψε καὶ ἠρώτα τηλεγραφικῶς
(ἀκολουθεῖ.)

ΑΜΑΡΤΩΛΩΝ ΣΩΤΗΡΙΑ.

Προχθές τὴν κόρη π' ἀγαπῶ εὐρῆκα δακρυσμένη,
Μαῦρα φοροῦσε καὶ σταυρὸς τῆς στόλιζε τὸ στῆθος,
Φυλλάδα τὸ χεράκι της κρατοῦσε ἀνοιγμένη,
Κ' εἶχεν ὀσίας ἢ τρελλή εὐλάβειαν καὶ ἦθος.
Ἐ τὰ μάτια μου δὲν πίστευσα, παράξενο μ' ἐφάνη,
Καὶ θαῦμα, εἶπα, γίνεται ἢ ἡ φτωχὴ ἐμάνη.

Περίεργος τῆς θλίψεως νὰ μάθω τὰς αἰτίας,
Καὶ τί ἡ ὀσιότης της σὰ χέρια της ἐκούατε
Ὅπισω της ἐκρύφθηκα καὶ μετὰ προθυμίας,
Εἰς τὴν φυλλάδα ἐβρίψα, ἀνήσυχα τὸ μάτι.
Παράφορος εἰς γέλωτος ἀφέθηκα μανίαν,
Ἀμαρτωλῶν ἐδιάβαζεν ἡ κόρη Σωτηρίαν.

Εἰς τὸν ἀθάδην γέλωτα ὡς Τίγρις θυμωμένη,
Ἐστράφη, καὶ μοῦ πάγωσε στᾶς φλέβας μου τὸ αἷμα.
ὦ, πόσον ἦτον εὐμορφη, ὠχρὰ καὶ θυμωμένη,
Πῶς τῆς ἐτέριαζ' ὁ θυμὸς καὶ τῆς ὀργῆς τὸ βλέμμα!
— Ἐξῶ! μὲ εἶπε, Σατανᾶ κ' ἐχθρὸς τῆς ἀρετῆς μου,
Καὶ ρίπτει τὸ βιβλίον της κατὰ τῆ κεφαλῆς μου.

Κ' ἦτο βιβλίον φοβερὸν ἀμαρτιῶν βιβλίον,
Δὲν εἶχεν ὄγκον δυστυχῶς ἀσμάτων ἐστεμμένων,
Ὡς ἀστακὸς κινούμενος κατὰ τῶν πολεμίων,
Μὲ χιλιάδας ἦτον δυὸ σελίδων ὀπλισμένον.
Βαρὺ ἀπὸ ψυχοφελείας ὀσίων ἱστορίας,
Ἐστὴν κεφαλῆν σου ἦνοιγεν ὁδὸν τῆς Σωτηρίας.

Κ' ἡ Σωτηρία μ' ἔσωσε, ποῦ νὰ μὴν εἶχε σώσει. . .
Ἄχ! ἐκραξά. ὁ διάβολος νὰ πάρῃ τὸ θυμὸ σου,
Μ' ἐσκότωσε, δὲν βρίσκεται γιὰ τὸς νὰ μὲ γλυτώσῃ;
Τὸ κρίμα μου, ἀπάνθρωπη νὰ ἔχῃς ἔσθ' ἡ λα ἰδέσῃ
Καὶ ἔπεσα λυποθυμῶν εἰς ἐν ἐκεῖ θρονίον,
Ἀπὸ τρισάγιον λαβῶν τὸ κτύπημα βιβλίον.

Ὅταν συνῆλθα, τί χαρὰ, καὶ τί εὐδαμονία!
Μ' ἐκράτει ἔσθ' ἀγκάλῃ της καὶ κλέουσα μ' ἐφίλει·
Ἡ βίβλος τῶν ἀμαρτωλῶν ἐγίνικεν αἰτία,
Ὁ οἶκος εἰς τὴν ἀσπλαγχνῆ καρδιά της ν' ἀνατείλλῃ,
Ἐκτοτε χρυσοέδεσα τὸ φονικὸν βιβλίον,
Πιστεύσας εἰς τὰ θαύματα καὶ πράξεις τῶν ἁγίων.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ.